

Եկէք ինձի, բոլոր յոգնած ու քեռնաւորուածներ...

Մատթէոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Մարտ, 2012թ.

№3 (32)

Լոյս է փենսնում 2009թ. Ճպիսից

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Մայիս, 2012թ.
N3 (32)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Քույրական ժողով՝ պապասխանապրուների կանանց և սպասավոր քույրերի համար.....	1
Երեք պարտեզներ.....	2
Իրական եկեղեցական կյանք.....	5
Ֆրանկլինն ու արիեստավորը.....	7
Սովորում ենք աղոթել.....	8
Իվան Անտոնովիչ Լևչուկ.....	10.
Զրույց ծնողների հետ.....	12
Նավապարիմ մնալ մինչև մահ.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր
դիտողությունները, առաջարկություններն
ու փափուկություններն ուղարկել
խմբագրության: Մենք սիրով հաշվի կառնենք
ձեր արձագանքները: Նեռ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը տպագրվում է
հոժարակամ նվիրատվությունների
շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք
ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

ՔՈՒՅՐԱԿԱՆ ԺՈՂՈՎ՝ ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒՆԵՐԻ ԿԱՆԱՆՑ ԵՎ ՍՊԱՍԱՎՈՐ ՔՈՒՅՐԵՐԻ ՀԱՄԱՐ

2012 թվականի մարտի 3-ին տեղի ունեցավ Երևան քաղաքի մեր եկեղեցու սպասավոր և պատասխանատու եղբայրների կանանց ու սպասավոր քույրերի ժողով: Ժողովում Մամիկոն եղբայրը և Էջմիածին քաղաքի Վարդան եղբայրը խոսեցին եկեղեցու անդամ քույրերի հոգևոր կյանքին վերաբերող որոշ հարցերի մասին: Խոսվեց ամուսնու և կնոջ համատեղ աղոթքի կյանքի, խոհեմությունով իրար հետ բնակվելու ու աղոթքներին արգելք չլինելու մասին: Եղբայրները խոսեցին նաև երեխաների հոգևոր դաստիարակության և կին-ամուսին հարաբերությունների մասին: Շատ ընտանիքներում կինը և ամուսինը իրար հետ չեն աղոթում, այդ պատճառով օրհնություն չկա, և տուժում է ամբողջ ընտանիքը, մանավանդ երեխաները: Շատ ծնողներ չգիտեն ինչպես դաստիարակեն իրենց երեխաներին, չունեն զանազանություն, մույնիսկ իրենց երեխաներին ուղարկում են կարատեի դպրոց:

Երեմիա 15:19-ում ասվում է. «*Անոր համար Տերը այսպես կ'ըստ.... եթե պատուականը անարգեն որոշես, իմ բերնիս պէս պիտի ըլլաս....*»: Իսկ **Եսայի 5:20**-ում ասվում է. «*Վա՛յ անոնց, որոնք չարին բարի կ'ըսեն, ու բարիին չար. որոնք խաւարը լոյսի տեղ, ու լոյսը խաւարի տեղ կոչեն....*»: Եթե հոգևոր ընտանիքի հայրն ու մայրն ուզում են, որ իրենց ընտանի-

քում օրհնություն լինի, պետք է կարողանան լույսը խավարից, խավարը՝ լույսից ու պատվականը՝ անարգից զատել: Սրա համար նրանք պետք է երեխաների կյանքում դեռևս մանկուց սերմանեն Աստծու Խոսքը: **Ա Մնաց. 25:5-6-ում** ասվում է, որ Աստված Եմանին՝ թագավորի տեսանողին, 14 տղա և 3 աղջիկ էր տվել, որոնք բոլորը Աստծու տան պաշտոնի համար ծնծղաներով, տավիղներով և քնարներով իրենց հոր ձեռքի տակ Տիրոջ տան երգերն էին երգում: Պետք է հետևել, որ երեխաները լինեն Աստծու տանը, այսինքն՝ եկեղեցու մեջ, ոչ թե հաճախեն պարի, բոցքամարտի կամ կարատեի դպրոց: Ասացեք խնդրեմ, Եմանի ո՞ր որդին էր կարատեի դպրոց հաճախում:

Սպասավոր քույրերը և պատասխանատու եղբայրների կանայք պետք է օրինակ լինեն եկեղեցու անդամ մյուս քույրերի համար: Հաճախ սպասավոր եղբոր կիցն իրեն «թագուհի» է պատկերացնում և պահանջում է, որ իրեն օգնեն, խնամեն, հոգատար լինեն իր նկատմամբ: Հոգատար լինելը լավ է, բայց սպասավոր քույրը կամ սպասավորի կիցն ինքը պետք է ուրիշների նկատմամբ հոգատար լինի և օրինակ ծառայի:

Միեկի՛ք քույրեր, եկե՛ք մմանվենք Հիսուսին ու ոչ թե սպասավորություն ընդունենք, այլ սպասավորություն անենք:

Պատիվ, 2012թ., ՕՆՅ (32)

ԵՐԵՔ ՊԱՐՏԵՋՆԵՐ

Եղեմի պարտեզը կոչվում էր դրախտ: Երբ Աստված ստեղծեց մարդուն՝ Ադամին, «*արեւելքին կողմը Եղեմի մէջ պարտեզ տնկեց.... եւ Տէր Աստուած առավ մարդը, ու Եղեմի պարտեզին մէջ դրաւ, որպէս զի զանիկա գործէ ու պահէ: Եվ Տէր Աստուած պատուիրեց մարդուն՝ ըսելով, Պարտեզին ամէն ծառէն համարձակ կեր. Բայց բարոյ ու չարի գիտութեան ծառէն մի ուտեր. քանզի այն օրը որ անկէ ուտես, անշուշտ պիտի մեռնիս»* (Ծննդոց 2:15-17):

Գեթսեմանի պարտեզ.

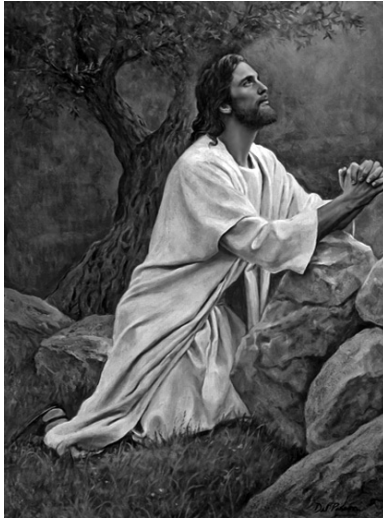
Մատթ. 26:36-42-ում կարդում ենք. «Այն ատեն Յիսուս անոնց հետ տեղ մը եկաւ որուն անունը Գեթսեմանի էր, ու ըսաւ աշակերտներուն, Հո՛ս նստեցէք մինչև որ ես երթամ հոն՝ աղօթք ընեն: Եւ իրեն հետ առնելով Պետրոսը ու Ջեբեդէոսի երկու որդիները, սկսաւ տրտմիլ եւ շատ վշտանալ: Այն ատեն ըսաւ անոնց, Իմ անձս մեռնելու չափ տրտում է. հոս կեցէք և ինծի հետ արթուն մնացէք: Ու քիչ մը առաջ երթալով՝ իր երեսին վրայ ինկաւ եւ աղօթք ըրաւ՝ ըսելով, Ով Հայր իմ, եթէ կարելի է, թող որ այս գավաթը ինծմէ անցնի. բայց ոչ թէ ինչպէս ես կ'ուզեմ, հապա ինչպէս դուն կ'ուզես»: Եւ եկաւ աշակերտներուն ու զանոնք քնացած գտաւ, և ըսաւ Պետրոսի, Այդպէս մէկ ժամ ալ չկրցա՞ք ինծի հետ արթուն կենալ: Արթուն կեցէք եւ

Տէր Աստված տեսնելով, որ Ադամը մեռնակ է, նրա համար մի հարմար օգնական շինեց: Եվ ասաց. «Ադէկ չէ որ Ադամ միմակ ըլլայ. անոր օգնական մը ընեն իրեն յարմար» (Ծննդ. 2:18): Այդ այգում Ադամի համար անհրաժեշտ ամեն ինչ կար, ու նա որէ բանի կարիք չուներ: Ադամի կողքին իր կինն էր՝ Եվան: Նա չգիտեր

աղօթք ըրէ՞ք, որպէս զի փորձութեան մէջ չմտնեք. հոգին յօժար է, բայց մարմինը՝ տկար: Դարձեալ երկրորդ անգամ գնաց աղօթք ըրաւ՝ ըսելով, Ով Հայր իմ, եթէ անկարելի է որ այս գաւաթը ինծմէ անցնի առանց անկէ խմելուս, թող քու կամքդ ըլլայ»:

Առաջին Ադամը փորձվեց Եդեմի պարտեզում, որտեղ ամեն ինչ հիաքանչ էր: Երկրորդ Ադամը՝ Քրիստոսը ևս փորձվեց, բայց ոչ թե եդեմական պարտեզում, այլ Գեթսեմանի պարտեզում, որտեղ մեղքն ու չարն էին թագավորում: Երկուսն էլ փորձվում էին Աստծու կամքին հնազանդվելու մեջ:

Առաջին պարտեզում մարդը մեղքի պատճառով զրկվեց կենաց ծառից, մեռավ ու կորցրեց Աստծու հավիտեական կյանքն ունենալու և Նրա հետ մեկնալու հնարավորությունն ու դատապարտության տակ ընկավ, իսկ երկրորդում Քրիստոսը հաղթեց մահին, դատապարտեց մեղքը ու բերեց փրկություն: Փրկությունը եղավ Գողգոթայում: Բայց եթե չլինէր Գեթսեմանին, չէր լինի և Գողգոթան: Գողգոթայում Նրա վերքերից հոսում էր արյունը, իսկ Գեթսեմանիում արյունը քրտինքի հետ կաթում էր: Դա ծանր փորձություն էր, բայց Քրիստոսն ասաց. «Թող Զո կամքը լինի»:

Գեթսեմանին յուրաքանչյուր մարդու կյանքի վճռական տեղն է:

Դեպի երկինք տանող ճանապարհն անցնում է Գողգոթայով, բայց որոշումը պետք է կայացնել Գեթսեմանիում. «Ինչ էլ որ լինի՝ հետևել Քրիստոսին, Նրա կամքը կատարել»:

Առաջին Ադամն ամնեղ էր, բայց, ճաշակելով մեղքը, մահ ժառանգեց:

Երկրորդ Ադամը՝ Քրիստոսը, մեղք չգործեց, բայց ճաշակեց մահը, որպեսզի Իրենով հայտնվեր հավիտեական կյանքը: Մեղքը մարդուն բաժանեց Աստծուց:

Ամենամեծ մեղքը Աստծու Որդուն չհավատալն է ու Նրա փրկչական շնորհը մերժելը: Մեղքի նկատմամբ

հաղթանակը Աստծու կամքի կատարումն է՝ Քրիստոսին հավատալու ճանապարհով:

Հովսեփ Արիամաթցու պարտեզը.

«Եւ այն տեղը ուր խաչուեցաւ, պարտեզ մը կար, ու այն պարտեզին մէջ նոր գերեզման մը, որուն մէջ ամենկին մարդ դրուած չէր (Հովհ. 19:41):

Այդ պարտեզում Հիսուսին թաղեցին, այնտեղ էլ Նա հարություն առավ: Այնտեղ Նա հարությունից հետո հանդիպեց Մարիամին. «Բայց Մարիամ գերեզմանին դուրսը կայներ էր և կու լար, ու երբ կու լար՝ դէպ ի գերեզմանը ծռեցավ նայելու. Եւ տեսաւ երկու հրեշտակներ ճերմակ հան-

Մարիամ, 2019թ., ԾՆԻՑ (28)

դերձներով, որ նստեր էին ուր Յիսուսի մարմինը դրուած էր, մէկը գլխուն կողմէն՝ ու միւսը ոտքին կողմէն: Եւ անոնք իրեն ըսին, Ով կին ինչո՞ւ կու լաս. ըսաւ անոնց, Անոր համար որ իմ Տէրս գերեզմանէն վերցուցին, ու չեմ գիտեր ո՞ր դրին զանիկա: Չայս որ ըսաւ՝ ետին դարձաւ և տեսավ Յիսուսը որ կայներ էր, ու չէր գիտեր թէ Յիսուս է: Յիսուս անոր ըսաւ, Ով կին, ինչո՞ւ կու լաս, ո՞վ կը փնտռես. Ինք կարծելով թէ անիկա պարտիզպանն է, ըսաւ անոր, Տէր, եթէ դուն վերցուցիր զանիկա, ըսէ ինձի, ո՞ւր դրիր զայն, որպէս զի ես զանիկա առնեմ: Յիսուս ըսաւ անոր, Մարիամ. ան ալ դարձաւ ու անոր ըսաւ, Ռաբբունի, որ Վարդապետ ըսել է: Յիսուս ըսաւ անոր, Ինձի մի դպչիր, վասն զի դեռ Հօրս քով ելած չեմ. հապա գնա եղբայրներուս և ըսէ անոնց, Ես կ'ելլեմ իմ Հօրս քով ու ձեր Հօրը քով, և իմ Աստուծոյս քով ու ձեր Աստուծոյն քով» (Հովհ. 20:11-17):

Երրորդ պարտեզը քո անձնական հանդիպումն է հարուցյալ Քրիստոսի հետ:

Այսպիսով. **Առաջին պարտեզում** մարդը կորցրեց հաղորդակցությունն Աստծու հետ: **Երկրորդ պարտեզում** Քրիստոսով փրկություն ձեռք բերեց: **Երրորդ պարտեզում** մարդը հանդիպում է Քրիստոսին:

Մարդիկ ասում են, թե Աստված չկա, որովհետև չեն հանդիպել Նրան:

Ամեն ինչ կյանքում ճանաչվում է գոյություն ունեցող օրենքների միջոցով: Տեսանելին ճանաչվում է տեսողության միջոցով, ձայները՝ լսողության, բուրմունքը՝ հոտառության, որակը՝ շոշափելիքով և այլն: Աստծուն ճանաչում ենք հավատքով, իսկ հավատքը ծնվում է Աստծու Խոսքից՝ Ավետարանից: Այն դեպի Երկինք տանող բաց դուռն է, Նրա միջոցով գնում են Աստծուն:

Այսօր երրորդ պարտեզի դուռը բաց է, և յուրաքանչյուրն այնտեղ մտնելու իրավունք ունի: Այնտեղ է հարուցյալ Քրիստոսը: Դա Քրիստոսի սուրբ Եկեղեցին է, որտեղ դու կտեսնես Նրան: Այնտեղ Նա կիսուսի քեզ հետ, ու դու կճաշակես հավիտենական կյանքի քաղցրությունը:

Սիրելի՛ ընթերցող, եթե դու դեռ չես եկել, արի՛ Քրիստոսին այնպես, ինչպիսին կաս: Նրան հանձնիր քո կամքը, բող Նա այն դնի Աստծու Խոսքի հսկողության տակ: Դու կտեսնես, թե որքան բարի է Աստված:

ԻՐԱԿԱՆ ԵԿԵՂԵՑԱԿԱՆ ԿՅԱՆՔ

Քրիստոնյաների մեջ սխալ կարծիքներ կան եկեղեցու մասին: Եկեղեցին քրիստոնյաների խումբ չէ կամ կրոնական կազմակերպություն, ու ոչ էլ ֆիզիկական շենք: Եկեղեցին խորհրդավոր օրգանիզմ է, մարմին *«...եկեղեցիին....., որ անոր մարմինն է, անոր լրումը՝ որ կը լեցնէ ամէնը ամէն բանի մէջ»* (Եփես. 1:22-23): Եկեղեցի բառն առաջացել է հունարեն «էկլեզիա» բառից, որ նշանակում է կանչված: Հին ուխտում Իսրայել ժողովուրդը, իսկ Նոր ուխտում քրիստոնյաները կանչվածներ են: Այսօր Աստված բոլոր ցեղերից ու լեզուներից կանչում է և ընտրում՝ սուրբ լինելու, մեկ Հոգով մկրտվելու և մեկ մարմին կազմելու համար: Քրիստոսի Եկեղեցու անդամները պետք է լինեն՝

1. «Լույս»՝ աշխարհը լուսավորելու համար (Մատթ.5:14, Փիլ.2:15).

2. «Աղ»՝ երկիրը փչանալուց պահպանելու և համ տալու համար (Մատթ. 5:13).

3. «Սյուն»՝ ճշմարտությունը հաստատ պահելու համար (Ա Տիմ. 3:15).

4. «Դեսպաններ», որպեսզի ներկայացնեն երկնքի թագավորությունը (Բ Կորնթ. 5:20).

5. «Օրինակներ», որպեսզի Քրիստոս կյանքով ապրելու օրինակ լինեն (Կող. 1: 26-27, Ա Տիմոթ. 4:12):

Իրական եկեղեցական կյանքը շատ քրիստոնյաների միջոցով Քրիստոսին արտահայտելն է, արտացո-

լելը, Քրիստոսի մարմնացումը:

ՀԱՐՑ – Ինչպե՞ս պետք է եկեղեցին արտահայտի Քրիստոսին:

ՊԱՏԱՍԽԱՆ – Եկեղեցին Քրիստոսին կարտահայտի այն ժամանակ, երբ եկեղեցու յուրաքանչյուր անդամն ուրանա իր անձը, վերցնի խաչը և գնա Նրա ետևից, այսինքն՝ ընտրի մեղ դուռը, իսկ դա տեղի կունենա, եթե եկեղեցին Սուրբ Հոգու հետ հաղորդակցություն ունենա: Առանց Սուրբ Հոգու հետ հաղորդակցության իրական եկեղեցական կյանքը հնարավոր չէ: Սուրբ Հոգու հետ հաղորդակցության ու Նրա ներգործության շնորհիվ մենք պետք է ջնջենք մեր «ես»-ը՝ խաչ քաշենք մեր «ես»-ի վրա, այսինքն՝ պետք է պատռվի մարմին կոշվող վարագույրը: Քրիստոսին արտահայտել՝ չի նշանակում լինել «ինտելիգենտ» և լավ վերաբերվել մարդկանց հետ: Իհարկե, բոլոր մարդկանց պետք է լավ վերաբերվել, բայց դա չի նշանակում, որ իսպառ վերացած է «ես»-ի գործունեությունը: Մենք պետք է ճիշտ հասկանանք, որ վերանում է ոչ թե «ես»-ը, այլ «ես»-ի գործունեությունը: Իրական եկեղեցական կյանքի համար «ես»-ը՝ այդ բաժանող արգելքը, պետք է պատռվի: Քրիստոնյաները չպետք է մտածեն՝ իրենք լա՞վն են, թե՞ վատը: Եթե նույնիսկ ես լավն եմ ու ճիշտ, ապա այդ լավ և ճիշտ «ես»-ը պետք է պատռվի: Եթե ես ու իմ եղբայրն ինչ-

որ բանի համար վիճում ենք և յուրաքանչյուրս փորձում է ապացուցել, որ ինքը ճիշտ է, այս դեպքում կորցնում ենք Սուրբ Հոգու ներգործությունը մեզ վրա: Եթե մենք ամեն կերպ ուզում ենք հաղթել, դա նշանակում է՝ շատ ու շատ արժեք ենք տալիս մեր «ես»-ին ու թանկացնում, բայց «ես»-ը պետք է ջնջվի, բացառվի: Ուրեմն, չպետք է կառչել ապացուցելու, որ մենք ճիշտ ենք, այդ դեպքում մենք կկորցնենք կենաց ջրի աղբյուրը: Ավելի լավ է մենք այդ վիճաբանության մեջ պարտվենք, քան կորցնենք կենդանի ջրի հոսքը:

Սիրելիներ, եկեք հասկանանք, թե որն է մեզ համար ավելի կարևոր՝ հաղթենք վիճաբանության մեջ ու կորցնե՞նք Սուրբ Հոգու ներգործությունը, թե՞ պարտվենք, բայց չկորցնենք կենաց ջրի հոսքը: Ընտրեցեք դուք: Քրիստոնյաների համար կարևորն այն չէ, թե ճիշտ են կամ սխալ, այլ ամբողջ հարցն այն է, թե ո՞ր աղբյուրից է այդ ճիշտը՝ Կենա՞ց, թե՞ բարին ու չարը գիտենալու ծառից: Որքան շատ ենք մենք մեզ արդարացնում և ապացուցում, որ ճիշտ ենք, այնքան հեռու ենք գտնվում Սրբություն Սրբոցից: «Ես»-ը վարագույր է, որ ծածկում է մեզ Աստծու ներկայությունից: Չի կարելի ատել կնոջը, այլ պետք է ատել «ես»-ին, չի կարելի ատել եղբայրներին ու քույրերին, այլ պետք է ատել սեփական «ես»-ը: Չպետք է մեղադրենք ուրիշներին, այլ պետք է մեղադրենք մեզ: Այս ասելը հեշտ է, բայց երբ գալիս է վիճակը, մենք տեսնում ենք, որ չենք

կարող, քանի որ մենք շատ հաճախ գտնվում ենք մեր «ես»-ի, և ոչ թե Սուրբ Հոգու ներկայության մեջ: Քրիստոսի ետևից գնալու պայմանը անձի ուրացումն է: Եթե մենք ուզում ենք անել մի բան, որ ընդունելի լինի Աստծու կողմից, չպետք է հաճեցնեք մեր անձը, այլ պետք է հաճեցնենք Աստծուն: Սա պետք է մենք սովորած լինենք կամ սովորենք: Անձը ուրանալ՝ նշանակում է «ոչ» ասել անձին և «այո»՝ Աստծուն: Եթե ուզում ես Հիսուսի ետևից գնալ, առաջին քայլը անձի ուրացումն է (Մատթ. 16:24): Եթե մեկը դեռ չի կայացրել այս որոշումը՝ «ոչ» ասել իր անձին, մա չի կարող Հիսուսի ետևից գնալ:

Դուկաս 9:23-ում, ի տարբերություն Մատթ. 16:24-ի, կա «ամեն օր» արտահայտությունը, այսինքն՝ մենք ամեն օր պետք է կորցնենք մեր անձը:

Ամեն օր քրիստոնյային տրվում է իր խաչը վերցնելու հնարավորություն: Եթե մենք օգտագործում ենք այդ հնարավորությունը, ապա հաղթական օր ենք ապրում, իսկ եթե բաց ենք թողնում այդ հնարավորությունը, ուրեմն այդ օրը պարտություն ենք կրում:

Իսկ ո՞րն է մեր խաչը: Մի քարոզիչ՝ Չարլզ Միմփսոնը, ասում էր. «Ձեր խաչն այնտեղ է, որտեղ Աստծու և ձեր կամքը խաչվում են»: Այսինքն՝ դա այն տեղն է, որտեղ դուք կարող եք մի կողմ դնել ձեր «ես»-ը: Հիսուսը դեպի խաչը գնալիս ասաց. «ոչ մեկը չի կարող վերցնել Ինձա-

մից, Ես իշխանություն ունեմ այն դնելու և վերցնելու» (Հովհ.10:17-18): Այսինքն՝ ոչ ոք մեր կյանքը մեզնից չի կարող վերցնել: Խաչը վերցնել՝ կնշանակի հրաժարվել «ես»-ից: Շատերը մտածում են, թե իրենց խաչն իրենց կինն է կամ ամուսինը, կամ հիվանդությունը, որը չի բուժվում: Մեր խաչն այն տեղն է, որտեղ մենք կարող ենք որոշում կայացնել՝ մերժել «ես»-ը ու հաճեցնել Աստծուն: Սա ներքին պայքար է: Երբ մենք աստվածահաճո որոշում ենք կայացնում, դրան հաջորդում է օրհնությունը: Այս դեպքում մենք կարող

ենք կոտրել մեր հպարտությունը: Մեր հին մարդը ոչինչ, ոչ մի աստվածահաճո բան չունի ուրիշին տալու: Նրանից անհրաժեշտ է բաժանվել: Տեր Հիսուսն ասում է, որ մենք ամեն օր կարիք ունենք մեր անձը ուրանալու, խաչելու:

Բ ա զ մ ա թ ի վ անգամներ մենք հանդիպում ենք այնպիսի պարագայի, երբ մեր կյանքը և Աստծու կյանքը խաչվում են: Պետք է հասկանալ, որ դա ոչ թե դժբախտություն է,

այլ պատեհություն, որտեղ դու, ցած դնելով քո կյանքը, կհետևես Հիսուսին:

ՖՐԱՆԿԼԻՆՆ ՈՒ ԱՐՀԵՍՏԱՎՈՐԸ

Բենիամին Ֆրանկլինին այցելում է մի արհեստավոր և սկսում է տրտնջալ ու բողոքել իր արհեստից: Ֆրանկլինը հարցնում է դժգոհության պատճառները: Արհեստավորը պատասխանում է, որ, նախ՝ իր արհեստը եկամտաբեր չէ, երկրորդը՝ բավականին դժվար աշխատանք է, և երրորդը՝ պատվաբեր չէ:

Ֆրանկլինը պատասխանում է նրան.

- Քո արհեստը դու համարում ես քիչ եկամտաբեր, որովհետև շահասեր ես, համարում ես դժվար, որովհետև ծույլ ես, և այն քեզ թվում է քիչ պատվաբեր, որովհետև դու հպարտ ես: Այդ պատճառով էլ միանգամայն հստակ է, որ այդ արհեստը քեզ համար լավագույնն է, քանի որ այն կօգնի քեզ ազատվել քո հիմար արժեքներից:

Ամոթահար արհեստավորը հեռանում է Ֆրանկլինից և գնում իր արհեստանոց: Ջանասիրաբար աշխատելով՝ նա շուտով համոզվում է, որ Ֆրանկլինը ճիշտ էր:

Պարբեր., 2012թ., ԾՆ 3 (32)

Ձարմանալի չէ, որ այն մարդիկ, ովքեր իրենց ժամանակը վատնում են դատարկախոսության մեջ, աղոթքի համար բավականաչափ ժամանակ չեն ունենում: Նրանք գողանում են Աստծու ժամանակը:

Խուսափեք շատախոսելուց և ձեր ժամանակը տրամադրեք աղոթքի: Դատարկախոսությունը կեղեքում է ձեր հոգևոր ուժերը, որոնք ստացել եք Աստծու հետ ձեր հաղորդակցության արդյունքում: Դատարկախոսությունը մեղք համարեք, խոստովանեք այն Աստծուն և խնդրեք Նրան ազատել ձեզ դրանից: Հովհաննես առաքյալն ասում էր, թե ոչինչ չի կարող սանձել լեզուն, բայց միայն Սուրբ Հոգին: Լցվեք Սուրբ Հոգով: Ասեք միայն շինություն բերող բաներ, որպեսզի ձեզ լսողները հոգևոր օգուտ ունենան դրանից: Անօգուտ, անպտուղ խոսակցությունները վերածեք իմաստավորված, օգտավետ զրույցների:

Այս նպատակին հասնելու լավագույն եղանակն Աստծուն փառաբանելն է, գոհություն հայտնելը (Եբր.13:15): Գոհության պատարագը կփրկի ձեզ դատարկախոսությունից (Եփես.5:4):

Չվարճանքի և ուրախ ընկերակցության սիրահարները չեն կարող

աղոթքի զինվորներ լինել: Խուսափեք անօգուտ, վնասակար այցելություններից: Ժամանակը մի վատնեք տնից տուն անցնելով: Չեր կարիքն ունեցող մարդիկ իրենք կգտնեն ձեզ:

Ասպիծու կամքը

Մեր կյանքն արմատապես փոխվում է, երբ սկսում ենք ապրել Աստծու կամքի համաձայն: Դրա համար մենք պիտի լիակատար կախվածության մեջ լինենք Նրա Խոսքի իմացությունից և գործենք միայն Խոսքի համաձայն: Աստվածաշունչը Երկնքից տրված կենդանի ձայնն է: Այն ուղղված է անմիջականորեն մեզ: Նրան մենք պիտի հետևենք այնպիսի վստահությամբ և համոզվածությամբ, ինչպես կվարվեինք, եթե Հիսուսն Ինքը կանգնած լիներ մեր առջև ու անձամբ դիմեր մեզ: Հիսուսն ու Խոսքը մեկ են, միասին են:

Աստծու Խոսքի համաձայն՝ հավատը գործում է համոզվածությամբ ու վստահորեն այն դեպքում, երբ այն գործադրվում է իշխանություն ունեցող, վստահություն ներշնչող մարդու կողմից: Եթե քո Տերը Քրիստոսն է, դու հաջողություն կարող ես ունենալ ամեն

ինչում՝ Նրա Խոսքին հետևելով: Քո էությունը փոխելու, նրա հաղթական երթը ապահովելու համար պետք է վերականգնես այն ըստ Աստծու կամքի: Աստծու կամքը Իր զավակներին արդեն այստեղ՝ երկրավոր կյանքում ազատագրված տեսնելն է՝ սատանային ու նրանից բխող չարիքը ոչնչացնելը: Իսկ ազատագրումն ու հաղթանակը միայն Նրա Խոսքի մեջ է, ուստի Աստված ուզում է, որ մենք Իր խոսքի մեջ մնանք:

Հիսուսն ասաց. *«Եւ ճշմարտութիւնը պիտի գիտնաք, ու այն ճշմարտութիւնը ձեզ պիտի ազատէ»* (Հովհ.8:32): Աստծու հետ հաղորդակցության միակ ճանապարհը ճշմարտության մեջ ապրելն է: Աղոթքի արդյունավետությունը պայմանավորված է Աստծու չափանիշներով ճշմարտության իմացությամբ: *«Սրբէ զանոնք քու ճշմարտութիւնովդ, քու խօսքդ ճշմարտութիւն է»* (Հովհ. 17:17): Իսկ Խոսքի իմացության ճանապարհը մեզ համար բացվեց Հիսուս Քրիստոս հրաշալի Ձոհի միջոցով միայն: *«Յիսուս ըսաւ անոր, Ես եմ ճամփան ու ճշմարտութիւնը և կեանքը. մէկը Հօրը քով չգար՝ եթէ ոչ ինձմով»* (Հովհ.14:6): Աղոթքի կյանքում ցանկացած արգելքի հաղթահարման, նվաճումների հաստատության ամենահաստատուն եղանակը Հիսուսի անվան դավանությունն է, քանի որ այն իշխանություն ունի երկնքում, երկրի վրա, դժոխքում (Մատթ.28:18, Փիլ. 2:10):

Ինչ փորձության էլ հանդիպես, դավանիր Հիսուսի անունը. *«Ուստի հնազանդ եղէք Աստուծոյ. Սատանայի հակառակ կեցէք, և անիկա ձեզմէ պիտի փախչի»* (Հակ.4:7): Ոչ մի կասկած չի կարող լինել, որ դու հաղթել ես: Այդ

հաղթանակը քո հավատի հաղթանակն է: Դրանով դու ապրում ես Աստծու Որդու մեջ: Դու այլևս կապված չես հիվանդություններով, վախով, աղքատությամբ, չարով: Դու հիմա ազատ ես:

Աղոթելու առավել ությունը

Հովհաննեսի 17:23-ում ասվում է, որ Հայրը քեզ սիրում է այնպես, ինչպես Հիսուս Քրիստոսին: Դու Նրա զավակն ես, Նա՝ քո հայրը: Ուստի համարձակորեն կարող ես գալ Նրա Շնորհաց Աթոռի մոտ ու կարիքներդ բերել, Նրա Շնորհին ու ողորմությունը հայցել հաստատ հավատով, որ պիտի ստանաս (Եբր.4:16, Հովհ.16:23, Հովհ. 5:14, Ա Հովհ.3:22): Գտիր Սուրբ Գրքում համապատասխան խոսքը, որը խոստանում է քեզ տալ այն, ինչ խնդրում ես: Այդ դեպքում դու համոզված կլինես, որ խնդրանքդ համապատասխանում է Աստծու կամքին: Խոսքով հիմնավորելով աղոթքդ՝ դու կհաստատես հավատդ, համոզված ու վստահ կսպասես պատասխանի: Դու կհավատաս, որ պատասխանն ստացել ես արդեն աղոթքի պահին:

Հավատն ինքնին արդեն վստահություն է Աստծու Խոսքի նկատմամբ՝ անկախ արտաքին հանգամանքներից, քանզի դու համոզված ես, որ Խոսքի միջոցով կապ ունես Աստծու հետ: Ուրեմն թույլ տուր, որ կատարվի Աստծու կամքը քո կյանքում, կանխավ շնորհակալություն հայտնիր Նրան աղոթքներիդ պատասխանելու համար: Այսպիսով կշարունակվի ու կհաստատվի աղոթքի կյանքում քո հաղթական երթը: Ամեն:

Պատիվ, 2019թ., ՕՆՅ (32)

ԻՎԱՆ ԱՆՏՈՆՈՎԻՉ ԼԵԻՉՈՒԿ

Իվան Լեչուկը, լինելով ավագ եպիսկոպոս, Վիկտոր Բելիխի հետ ղեկավարում էր ողջ Միություն «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաների» եկեղեցիները: Նրանց շատ աշխատություններ տարածվում էին անլեզալ: Բելիխն ու Լեչուկը միշտ միասին էին՝ բանտում թե ազատության մեջ: Նրանք ձեռք-ձեռքի տված աշխատում էին, Աստծուն ծառայություն կատարում եպիսկոպոսական պաշտոնում: Նրանք միաբան էին հավատքով եւ աղոթքով:

Իվան Լեչուկը ծնվել է 1920թ. փետրվարի 28-ին Վոլինսկի մարզի Կամեն-Կաշիրյան շրջանի Մոշինո գյուղում: Հոր՝ Անտոն Կասյանովիչի ինը զավակներից Լեչուկը երկրորդն էր: Յոթնամյա Իվանը տեսիլք է տեսնում՝ Գողգոթայից Հիսուս Քրիստոսը դիմում է նրան և ասում. «Ես քեզ համար էլ եմ տառապել»: Շուտով Աստված նրան մկրտում է Սուրբ Հոգով:

Այդ տարիներին Լեհաստանի կազմում գտնվող Արևմտյան Ուկրաինայում հավատքը չէր հետապնդվում, այնպես որ նրա պատանեկությունն անցնում է առանց կրակի մկրտության: Այդ մկրտությունն սկսվում է Արևմտյան Ուկրաինայում Խորհրդային կարգեր հաստատվելուն պես:

1947թ. երիտասարդ սպասավոր Լեչուկին հրավիրում են ՆԳ ժողկոմատ և դատապարտում տասը տարվա ազատազրկման: Վերկուտայի ստանամանիքում միայն Աստծու ներկայությունն էր նրան ջերմացնում:

Ութ տարի անց նա ազատ է արձակվում: Բայց 1957թ. Ի. Լեչուկին, Աստծու նկատմամբ ունեցած անշեղ հավատքի համար, նորից դատապարտում են հինգ տարվա ազատազրկման:

Ինչպես և նախորդ անգամ, 1962թ. մի կարճ ժամանակով նա ազատ է արձակվում, բայց արդեն 1964թ. նրան նորից դատապարտում են 5 տարվա ազատազրկման: 1969թ. 49-ամյա Լեչուկը, ազատվելով, վերադառնում է Կիև: Նույն թվի մարտի 11-ին նա ամուսնանում է Վալենտինա Իվանովնա Մասևսկայա քույրիկի հետ:

Սակայն նրան վիճակված չէր երկար վայելել ընտանեկան կյանքի ուրախությունը: Հոկտեմբեր ամիսը կանխատեսում էր ոչ միայն ցրտեր, այլ նաև բաժանում: Իր կյանքում շատ բան տեսած ու ապրած մարդու համար այս վերջին՝ հնգամյա աքսորը, երևի, ամենաժանրն էր:

1975թ., վերադարձից հետո, ծնվում

է աղջիկը՝ Տանյան, իսկ 1977-ին՝ որդին, որին նա կոչում է սիրելի եղբոր՝ Վիկտորի անունով:

Լևոնիկի հավատքի և կյանքի մասին կարելի է շատ գրել: Նրան լավ ճանաչելով՝ միշտ հիացել եմ Աստծու գործի հանդեպ նրա ունեցած նվիրվածությամբ ու աշխատասիրությամբ, որը նրան չլքեց մինչև կյանքի վերջին ժամերը:

Ծանր հիվանդ Լևոնիկը, անկողնուց վեր կենալով, խնդրում է հագուստը՝ Աստծու պաշտամունքին ներկայանալու համար: Մեծ ջանքեր են պահանջվում կնոջից՝ համոզելու

նրան տանը մնալ: Վեց ժամ անց՝ 1992թ. հունվարի 6-ին, ժամը 23:15-ին, Լևոնիկ եղբայրն անցնում է հավիտենություն:

Ո՛չ ես, ո՛չ էլ մեզնից որևէ մեկը չի կարող լիովին գնահատել Աստծու գործում նրա կատարած ներդրումը: Դա կանի բոլորի Դատավորը՝ Տեր Հիսուս Քրիստոսը, Ով ասել է. «Այնպես բող լուսատրե՛ ձեր լոյսը մարդոց առջև, որ տեսնեն ձեր բարի գործերը, և փառատրեն ձեր Հայրը որ երկինքն է» (Մատթ. 5:16):

Օ. Մ. Ցիմբալյուկ

* * *

Պետական անվտանգության կոմիտեի (ՊԱԿ) աշխատակիցները բազմիցս փորձել են արատավորել եղբոր անունը, սակայն դա նրանց չի հաջողվել: Ահա այդ դեպքերից մեկը:

ՊԱԿ-ի աշխատակիցները, Իվան Լևոնիկի նկատմամբ պրովոկացիա կազմակերպելով, նրան տանում են Կիև, այնտեղ նրան առաջնորդում տարբեր խանութներ, այնուհետև նկարում հատուկ նկարահանման համար ուղարկված կիսամերկ կնոջ հետ: Եվ այս ամենը, իբր հավատացյալների անունից, ուղարկում են հի-

սունականների ճամբար:

Սակայն հավատացյալներն անմիջապես հասկանում են հատուկ ծառայությունների կողմից կազմակերպված այդ նենգավոր նախագիծը:

Մանրամասն մշակված դավադրությունը, որն ուղղված էր հիսունականների շարժման դեմ, պարտություն կրեց:

Պետական անվտանգության կոմիտեի աշխատակիցներին չհաջողվեց արատավորել եպիսկոպոս Լևոնիկի բարի անունը:

Պատկեր, 2019թ., ՕՆՑ (32)

ԶՐՈՒՅՑ ԾՆՈՂՆԵՐԻ ՀԵՏ

ԽՐԱՏՆԵՐ ԵՎ ՄԱՂԹԱՆՔՆԵՐ ԾՆՈՂՆԵՐԻՆ

10 ԽՈՐՀՈՒՐԴ ԻՄԱՍՏՈՒՆ ԾՆՈՂՆԵՐԻՆ

Շարունակություն: Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Խորհուրդ երկրորդ. Իմաստուն ծնողները չեն ծածկում, այլ գործնականում հայտնում են երեխաների նկատմամբ ունեցած իրենց սերը:

Չափահաս մարդկանց շատ խընդիրներ դրվել են դեռ մանկությունից, և գործնականում այդտեղից էլ գալիս են բոլոր այն հիվանդությունների արմատները, որոնցից տառապում է մարդկությունը: Սերմեր են ցանվել, և դրանք տվել են իրենց դրական կամ բացասական ծիլերը, ձևավորել են անհատի բնավորությունը: Չափահաս մարդու գիտակցությունից դժվար է դուրս քշել անարդար պատժից վախենալու, ծնողների դաժան վերաբերմունքի կամ նախկինում կրած ստորագուցիչ պատժի մասին հիշողությունը:

Պատիժը չի ենթադրում դաժանություն կամ երեխայի նվաստացում: Այն չպետք է ճնշի երեխայի անհատականությունը, չպետք է լինի չափազանց, այլ պետք է արարքին ճիշտ համարժեք լինի: Ցանկացած պատիժ արդյունավետ է միայն այն ժամանակ, երբ դրա հիմքում ընկած է սերը: Երեխաները լավ են մտապահում բարկությունից աղավաղված դեմքը, բղավոցներն ու բոլոր այն վիրավորական խոսքերը, որոնք արտաբերվում են բարկության բռնկման ժամանակ: Իսկ եթե այդ պատիժն արտահայտվում է նաև ուսերից ու մազերից քաշելով, երբեմն նաև՝ ծեծով, ապա կարելի է չկասկածել, որ երեխաները դա երբեք չեն մոռանա: Դա անպայման կտա իր բացասական ծիլերը՝ առաջին հերթին անջնջելի հետք կթողնի երեխայի հոգեբանության մեջ, և երկրորդ (և չպետք է կասկածել)՝ ապագայում երեխաները դաստիարակության այդ դառը փորձը հաջողությամբ կկիրառեն իրենց երեխաների վրա: Ինչ տեսել, լսել ու ընկալել են, այն էլ փոխանցում են:

Իմաստուն ծնողներն ամեն օր այս կամ այն ձևով իրենց երեխային հասկացնում են, որ իրենք սիրում են նրան:

Երեխաներին գրկելը, գովելը, գուրգուրելը ծնողներից փոքր-ինչ ջանք և ժամանակ է խլում, բայց հիշվում է ընդմիշտ: Միրալիր խոսքը և խրախուսանքը չեն մոռացվի և երկար ժամանակ կհիշվեն երեխաների կողմից:

Երեխան պետք է զգա, որ իր մասին հիշում են, իրեն սիրում են և միշտ կօգնեն անհրաժեշտ պահին: Բայց կօգնեն ոչ թե այնպես, ինչպես դժբախտ որդու առակի նման, որտեղ տղան գլխին է դնում օղագոտին և չի կարողանում ինքնուրույն հանել: Օղագոտուց ազատվելու ջանքերը ոչնչի չեն հանգեցնում: Եվ ահա, որդին հուսահատ դիմում է հորը: Հայրն օգնում է հանել օղագոտին, բայց անմիջապես, տեղնուտեղը ծեծում է երեխային, որպեսզի այլևս նման բան չկրկնվի:

Այս դեպքից երեխան երկու դաս կքաղի: Առաջին՝ գլուխը չխոթել ուր պետք չէ, երկրորդ՝ օգնության համար չդիմել հորը, որովհետև օգնությանն անմիջապես հաջորդում է պատիժը՝ հաճախ անարդարացի կամ անհամապատասխան, այսինքն՝ մեղքի չափին չհամապատասխանող: Ընդ որում ձևավորվում է որոշակի կարծրատիպ, որն անպայման գիտակցության մեջ նստվածք է տալիս: Որպես հետևանք, երբ երեխան եկեղեցում աղոթք լսի Երկնային Հոր մասին, նրա մոտ միտք կառաջանա Աստծու անարդար դատաստանի մասին: Որովհետև այն, թե ինչպես է երեխան ընդունում իր երկրավոր հորը, անպայման կազդի Աստծու մասին նրա ունեցած պատկերացումների վրա: Հոր վարքի մոդելը, որը նստած է երեխայի հիշողության

մեջ, անպայման որոշակի պահի կվերագրվի մարդկանց նկատմամբ Աստծու վերաբերմունքին:

Խոսելով երեխաների հանդեպ ունեցած ծնողական սիրո մասին՝ հարկավոր է խոսել այդ սիրո սահմանների մասին: Իրական սերն ունի որոշակի սահմաններ, այսինքն՝ որոշում է այն, թե ինչ է կարելի, և ինչ՝ չի կարելի: Անհրաժեշտ է հստակ իմանալ ու ճիշտ կիրառել դա. որտեղ պետք է՝ երեխային ասել «այո», իսկ որտեղ պետք է՝ հաստատական «ոչ» ասել: Ամփոփ, անսահման սերը չի նպաստում անձի դրական որակների ձևավորմանը: Հետևաբար, անսահման սիրո և դաժան սահմանափակման միջև պետք է գտնվի խելամիտ միջին, որպեսզի դաստիարակությունը միակողմանի և ամբողջությամբ ծնողների նյութական վիճակից կախված չլինի: Խելամիտ կլինի՞ արդյոք տասներկուամյա որդու համար գնել մոտոցիկլետ՝ տեղի տալով նրա խնդրանքներին և համոզիչ խոսքերին: Կամ էլ տասնչորսամյա դստեր հաճույքի համար նրան նվիրել նոր «Հոնդա», որպեսզի նա կարողանա դրանով ինքնուրույն դպրոց գնալ: Երբեմն, հատկապես խանութներում, կարելի է հանդիպել երեխաների, որոնք ծնողներից պահանջում են անհապաղ գնել իրենց ուզածը: Չարմանալի է, բայց հաճախ նրանք ստանում են իրենց ուզածը: Ի՞նչ դաս են նրանք քաղում դրանից: Այն, որ իրենց ամեն ինչ թույլատրվում է, պետք է միայն ցանկանալ: Նրանց համար կյանքում շատ դժվար կլինի, հատկապես այն ժամանակ, երբ լսեն «ոչ» խոսքը: Նրանք

Պատկեր, 2019թ., ՕՄՑ (38)

դառն հիասթափություն կապեն:

Թող Աստված օգնի ծնողներին, որ պահպանեն կանոններն ու խելամիտ սահմանները՝ երեխաների դաստիարակության հարցում պահպանելով հավասարակշռությունը, ճիշտ կողմնորոշվեն, թե երբ է պետք ասել «այո», իսկ երբ «ոչ»՝ պահպանելով ծնողական սերն ու զգոն, ուշադիր վերաբերմունքն այնպես, որ երեխաներն անպայման տեսնեն դա:

Խորհուրդ երրորդ

Իմաստուն ծնողները գիտակցում են, որ իրենց երեխաներն անկրկնելի են:

Յուրաքանչյուր երեխա Աստծու յուրահատուկ ստեղծագործություն է: Դեռ ծննդյան օրվանից նրա մեջ դրված են որոշակի հակումներ, բնավորության գծեր, ունակություններ: Որոշ ծնողներ երեխայի մասին մտածում են, ինչպես կմտածեին մի կտոր կավի մասին. ինչ ուզեմ, այն էլ կծեփեմ: Ինչ-որ չափով դա ճիշտ է, բայց մեծ մասամբ ծնողների պարտքն է ճիշտ որոշել և խելամտորեն զարգացնել այն ունակությունները, որոնք երեխայի մեջ դրված են Արարչի կողմից: Պետք է օգնել երեխային, որպեսզի ճիշտ ձևավորվեն նրա բնավորության այն գծերը, որոնք արդեն կան նրա մեջ, և դաստիարակվեն այն որակները, որոնք հետագայում բնութագրելու են նրան որպես հոգեպետ և ֆիզիկապես բազմակողմանիորեն զարգացած անձնավորություն:

Ծնողների նպատակն է դաստիարակել ու ճիշտ որոշել երեխայի բնավորության և անհատականության առանձնահատկությունները:

Որպես օրինակ բերենք մի ընտանիք, որում կա իմը երեխա: Բոլորը մեկ հորից և մեկ մորից են, մեծացել են մեկ ընտանիքում, միևնույն պայմաններում, բայց շատ տարբեր են: Նրանք տարբեր են ոչ միայն ֆիզիկապես, այլև բնավորությամբ, ընդունակություններով, մտավոր ու հոգևոր հակումներով: Նրանց մեջ անկրկնելի է ամեն ինչ՝ սկսած մատնահետքերից և վերջացրած գլխի մազերի քանակով:

Երկրի վրա երբեք չեն եղել և չկան բացարձակապես իրար նման երկու մարդ: Յուրաքանչյուր մարդու մեջ կա իր «էգո»-ն (եսը): Մեկն ուրախ է, մյուսը՝ ավելի լուրջ, ոմանք ավելի են իրենց դրսևորում որպես ռոմանտիկ և ստեղծագործ անհատ, մյուսներն, ընդհակառակը, առավել գործնական մարդիկ են: Եվ ծնողները պետք է այս ամենը հասկանան ու հաշվի առնեն երեխաներին դաստիարակելիս: Աստված ամեն ինչ չափել ու ձևել է զարմանալի, հաճախ անհասկանալի կերպով, դրա համար էլ երկրի վրա ոչ բոլորն են երգիչ և երաժիշտ, կան մաս շինարարներ, մեքենավարներ, վարորդներ, բժիշկներ, հողագործներ և այլն: Դրա համար էլ շատ կարևոր է հաշվի առնել բոլոր այն առանձնահատկությունները, որոնք Աստված երեխայի մեջ դրել է ծննդյան օրվանից, կարևոր է գտնել դաստիարակման ձևեր և մեթոդներ, որպեսզի ծնողներն իրենք էլ միտք առնեն ու լինեն Աստծու կամքի մեջ: Աստված ամեն անհրաժեշտ բաները դրել է սաղմի մեջ դեռ մինչև ծնունդը, ծնողները ծնել են նրան, ճիշտ ձևավորել ու դաստիարա-

կել և, այսպիսով, մասնակցություն ցուցաբերել Աստծու կամքի կատարման մեջ, որովհետև մեր երեխաներից պետք է մեծանան ոչ թե էգոիստներ և ինքնահավաններ, այլ, ինչպես գրված է Պողոս առաքյալի ուղերձում. «*Եւ ինք մէկ քանին տուաւ առաքեալներ ըլլալու, մէկ քանին մարգարէներ, մէկ քանին ատետարանիչներ, մէկ քանին հովիւներ ու վարդապետներ*» (Եփես.4:11):

Ծնողների պարտքն է գտնել դաստիարակման այնպիսի մեթոդներ, որոնք հաշվի կառնեն երեխաների բոլոր առանձնահատկությունները, որպեսզի հետագայում եկեղեցին ունենա այնպիսի հումք, որից Աստված կընտրի և կդնի Իրեն անհրաժեշտ սպասավորներ:

Պատահում է նաև, երբ երեխան, օրինակ, սիրում է նկարել, իսկ մայրն ասում է նրան. «Դու բժիշկ ես դառնալու, բժիշկները նյութապես լավ ապահովված են: Եռանդով սովորիր մաթեմատիկա, քիմիա, կենսաբանություն և այլն, դա քեզ անհրաժեշտ է»:

Երեխան փորձում է առարկել՝ ասելով. «Ես ուզում եմ նկարիչ դառնալ, ես նկարել եմ սիրում»: «Ո՛չ, ո՛չ,- ասում է մայրը,- ես ավելի լավ գիտեմ, թե քեզ ինչ է հարկավոր»: Այսպիսի դաստիարակությունն ավարտվում է նրանով, որ առաջին իսկ հնարավորության դեպքում երեխան լքում է հայրական տունը: Պատճառ է ծառայում այն, որ, առաջին հերթին, նրան չեն հասկանում ծնողները, երկրորդ՝ նա կգրադեցնի այն տեղը, որին համապատասխան ընդունակություններ կան իր մեջ:

Յուրաքանչյուր երեխա Աստծու առանձնահատուկ պարգևն է, Աստծու ստեղծագործությունը, և նրան հարկավոր է վերաբերվել խնամքով, որպես Աստծուց մեզ հանձնված թանկարժեք գանձի: Օգնի՛ր, Տե՛ր, որ ծնողները հասկանան այդ ու նաև գիտակցեն՝ դաստիարակության մեջ հաշվի առնելով յուրաքանչյուր երեխայի առանձնահատուկ լինելը:

(Հարունակելի)

Պատուէ քու հայրդ ու մայրդ, որպէս զի քու օրերդ երկայն ըլլան այն երկրին վրայ՝ զոր քու Տէր Աստուածդ կու տայ քեզի:

Եւ ի ց 22:12

Շատ մեծ նակատամարտից առաջ ֆելդմարշալ Սուվորովին մոտեցավ մի սպա եւ արձակուրդ գնալու խնդրանք ներկայացրեց, քանի որ նրա հայրը մահամերձ վիճակում էր: Սուվորովը, ճիշտ ընկալելով նրա խնդրանքի ճշմարիտ պատճառը, պատասխանեց.

- Գնա, սիրելիս: Ես տեսնում եմ, որ դու լավ գիտես 5-րդ պատվիրանը. «Պատուէ քու հայրդ ու մայրդ, որպէսզի քու օրերդ երկայն ըլլան այն երկրին վրայ, որ քու Տէր Աստուածդ կու տայ քեզի»:

Պատիվ, 2019թ., ՕՆՏ (58)

ՀԱՎԱՏԱՐԻՄ ՄՆԱԼ ՄԻՆՉԵՎ ՄԱՀ

Պատերազմից հետո, հարավ-արևելյան Վորկուտայից ոչ հեռու, մենք նոր հանքահոր էինք կառուցում: Մեր բրիգադում աշխատում էին երկու հավատացյալ: Կիրակի օրերին երկու եղբայրն էլ հրաժարվում էին աշխատելուց, ինչի համար էլ նրանց շատ հաճախ ուժեղ ծեծում էին: Եղբայրներին անընդհատ մի ճամբարից մյուսն էին տեղափոխում: Եվ ահա, հերթական ճամբարներից մեկի ղեկավարը որոշեց վերջ տալ նրանց:

Մի կիրակի օր, երբ նրանք կրկին հրաժարվեցին աշխատելուց, բանտարկյալները տեսան, որ բանտապահների հետ երկու հովվաչան փոխարեն վեցն էին բերվել, եւ այն էլ՝ սոված:

Ճամբարի ղեկավարը եղբայրներին հրամայեց շարքից դուրս կանգնել: Բանտարկյալները չունենե՞րը պահեցին, քանի որ գիտեին, թե դա ինչ է նշանակում:

Երկու եղբայրները՝ առջեւում մեծահասակը, իսկ նրա ետեւում՝ երիտասարդը, դուրս եկան դարպասներից, իսկ նրանց ետեւից արձակեցին գազազած, սոված չներին: Երբ եղբայրները լսեցին, թե ինչպես են իրենց մոտենում կատաղած չները, կանգ առան եւ չրջվեցին չների կողմը: Նրանք իրենց հայացքները երկինք հառեցին: Օրը մթնած էր,

երկնքում միայն՝ թուխ ամպեր:

Յուրաքանչյուրը գիտակցում էր, որ մի քանի վայրկյան հետո չները կհասնեն եղբայրներին եւ նրանց կըզկտեն:

Շատ բանտարկյալներ ձեռքերով փակեցին իրենց դեմքը:

Բայց քաղցած չները, հասնելով եղբայրներին, անսպասելիորեն թեքվեցին այլ ուղղությամբ եւ սկսեցին չրջանաձև քայլել: Եվ հանկարծ նրանց կատաղի հաչոցը վերածվեց ուրախ ճիչերի: Շները, պոչերը թափահարելով, եղբայրների ոտքերի մոտ թավալ էին գալիս գետնին, լիզում էին նրանց ոտքերը:

Բանտարկյալներին հասավ քրիստոնեական օրհներգի ձայնը. եղբայրները երգում էին: Բանտարկյալները եւ մի քանի բանտապահներ զարհուրանքից խաչակնքեցին: Ճամբարի ղեկավարը գունատված, լուռ հեռացավ այդտեղից: Վերջապես բանտապահը սուլոցով ետ կանչեց չներին, իսկ եղբայրներին կարգադրեց վերադառնալ շարք:

«Այդ պահին, - գրում է ականատեսը, - ես հասկացա, որ կա մի Ուժ, որն առավել է երկրային ցանկացած ուժից: Եվ այդ օրերում բանտարկյալներից շատերը, այդ թվում եւ ես, հավատացինք Աստծուն եւ ապաշխարեցինք»:

ՍԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք:

Այդ մասին Հովհ. 3:16-ում կարդում ենք.

«Վասն զի Աստուած այնպէս սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուավ, որպէս զի ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յաիտենական կեանք ունենայ»:

Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	46-02-86	Տաշչյան	Գրիգոր
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան	Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Նրահապ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան	Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան	Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան	Ահարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան	Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	46-02-86	Տաշչյան	Գրիգոր
Չերեմուշկա	093-43-63-27	Սարգսյան	Մուրադ
Քանաքեռ, Զեյթուն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Նրահապ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արովյան	094-34-75-91	Զաքարյան	Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան	Վալերի
Աշտարակ	093-38-89-55	Ավագյան	Արարապ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան	Միշա
Արարապ	093-03-49-55	Խաչատրյան	Նենրիկ
Արթիկ	094-82-44-14	Փիլոյան	Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ավագյան	Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Նամբարձումյան	Վաչագան
Արտաշատ(գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան	Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագարակ)	093-98-92-24	Ղազարյան	Գուրգեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան	Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան	Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան	Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան	Միեր
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան	Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան	Լևոն
Նրազդան	094-22-33-15	Օհանյան	Աշոտ
Ղարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան	Միեր
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Նարությունյան	Մելիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան	Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան	Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան	Գրիշա
Չարենցավան	077-48-48-97	Սվարյան	Սարգիս
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան	Մարտուն
Սևան 1	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Նրահապ
Սևան 2	077-99-45-48	Սարգսյան	Աշոտ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան	Արարակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան	Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան	Տոլիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան	Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-03-84-33	Մուքիսայան	Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան	Արթուր

Ա Ղ Ո Ռ Ք

Աստված իմ, ես չեմ խնդրում հրաշքեր և տեսիլքներ, ես խնդրում եմ ուժ՝ ամեն օրվա համար: Սովորեցրու ինձ փոքրիկ քայլերի արվեստը: Դարձրու ինձ հետևողական և պատրաստակամ, որպեսզի օրվա միապաղաղության մեջ ճիշտ ժամանակին կանգնեմ բացահայտումների և փորձի առջև, որոնք ինձ կհուզեն:

Սովորեցրու ինձ ճիշտ տնօրինել իմ կյանքի ժամանակը: Նվիրիր ինձ ներքին ձայն, որպեսզի առանձնացնեմ այն, ինչ պետք է անել առաջին, ապա՝ երկրորդ հերթին:

Խնդրում եմ Քեզնից չափավորվածություն և զսպվածություն, որպեսզի իմ կյանքի ընթացքում չթռչեմ և չսողամ, այլ կարողանամ ծրագրել իմ օրը՝ օրվա ընթացքում, կարողանամ տեսնել բարձունքներն ու հեռունները:

Օգնիր ինձ հասկանալ, որ երազանքները չեն կարող օգնել. ոչ ապագայի, ոչ էլ անցյալի մասին երազանքները: Օգնիր ինձ լինել այստեղ և հիմա ընդունել այս րոպեն որպես ամենակարևորն ու ամենագլխավորը:

Պահպանիր ինձ այն միամիտ հավատից, որ այս կյանքում ամեն ինչ պետք է հարթ լինի: Տուր ինձ հստակ գիտակցություն, որ դժվարությունները, ձախողումները, պարտությունները և անհաջողությունները միայն կյանքի բաղադրիչ մասերն են, որոնց շնորհիվ մենք աճում և հասունանում ենք:

Հիշեցրու ինձ, որ սիրտը հաճախ վիճում է բանականության հետ:

Անհրաժեշտ պահին ինձ մոտ ուղարկիր ինչ-որ մեկին, ով քաջություն կունենա ասելու ինձ ճշմարտությունը, բայց ասելու այն սիրով:

Ես գիտեմ, որ շատ խնդիրներ որոշվում են, երբ ոչինչ չես ձեռնարկում: Այս դեպքում տուր ինձ համբերություն: Դու գիտես, թե մենք ինչքան շատ ենք զգում ընկերության կարիք: Թույլ տուր արժանի լինել ճակատագրի ամենահրաշալի ու քնքուշ այդ նվերին: Դարձրու ինձ մարդ՝ ունակ թակելու այն դռները, որոնք ամենաներքևում են: Պահպանիր ինձ այն վախից, թե ես կարող եմ ինչ-որ բան բաց թողնել իմ կյանքում:

Տուր ինձ ոչ թե այն, ինչ ես խնդրում եմ ինձ համար, այլ այն, ինչ իսկապես անհրաժեշտ է ինձ: Եվ խնդրում եմ նորից՝ սովորեցրու ինձ փոքրիկ քայլերի արվեստը:

Անուան դը սենս Էփյուպերի